



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Continens Armamentarium Seu Panoplima Spiritualem - Id est, Varia arma
& media ad omnis generis tentationes fortiter sustinendas, & feliciter
superandas, Ad Omnium Quidem Animarum

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1688

Tent. II. Circa dolorem confessionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48377)

§. II.

Tentatio II. circa dolorem Confessionis.

LVI. **S**usanna Vidua valdè scrupulosa, etsi singularis ferè septimanis semel, iterùmque confiteatur, semper tamen cum magna sollicitudine & afflictione id facit, eò quòd existimet, se sufficientem dolorem non elicere, utpote ad quem maximè si perfectus elici debeat, valdè multùm requiri, tum in libris legerit, tum in concionibus audièrit. Quæritur, quomodo contra hanc tentationem armanda sit?

Responsio.

LVII. Inprimis ei ostendat, ad confessionem non requiri perfectam contritionem, sed etiam imperfectam seu ex motivo pœnæ æternæ devitandæ, aut beatitudinis æternæ obtinendæ proveniente sufficere; hanc autem ab ea verè elici, vel ex hoc argumento ipsam colligere posse, quòd sincerè & bonâ intentione, ut supponitur, confiteatur; hoc ipso enim quòd verè confiteri peccata sua velit, vult destruere & delere illa; si autem destruere illa vult efficaciter, utique hoc ex odio erga illa facit (nemo enim rem, quam amat, destruere statuit) si autem odit, hoc utique idè facit, quia magnum malum ipsi accersivit, videlicet inferni reatum, aut magno bono privare intendit, nempe æternâ beatitudine, ergo hoc ipso, quòd sincerè confiteri statuatur, jam dolorem, saltem imperfectum, elicit.

LVIII. Secundò hortetur, ut discrimen inter sensibilem & rationabilem dolorem bene observet; ille est, qui cum sensibili alteratione cordis elicitur, sed

perinde ut consolationes sensibiles, non est in hominis potestate, ideoque nec necessario requiritur ad confessionem; rationalis verò in sola displicentia, odioque efficaci peccati consistit, quod cum absque omni sensuali motione corporis concipi possit & verum etiam à prudentibus & perfectis soleat, merito eam quoque tali contritione contentam esse posse, & debere.

LIX. Tertio quia tales Personæ plerumque putant se ex eo capite verum dolorem non elicere, quod non sensibiliter eum se formare percipiant, ut hunc errorem manifestè ostendat, & quasi palpandum obiciat, quærat illam, an vera esse putet ea omnia, quæ modò in Confessionali cum ipso locuta est? si affirmet, ulterius quærat, unde colligat, vera se dixisse? si asserat, ex eo se id colligere, quòd nihil aliud in mente habeat, subiaferat ipsa, pari ergo modo, si proferat hæc aut similia verba: Mi DEUS, doleo amore tui de omnibus peccatis meis, eaque cum divina gratia emendare propono: neque aliud in corde & mente habeat, merito credere posse, quòd perfectum contritionem elicuerit.

LX. Quarto eidem ostendat, quàm misericors DEUS sit, quàmque adeò pronus ad veniam peccatorum concedendam, ita ut, teste Taulero, stupor aliqua sive linum in immenso igne positum non tam citò incendi possit, quàm ipse Peccatori veraciter dolenti peccata omnia donare paratus est. Enimvero inter DEI bonitatem & pœnitentem Peccatorem neque tempus, neque medium ullum interest. Deinceps autem inter DEUM & huiusmodi pœnitentem tantum perfecta suboritur fidelitas, ac si peccata commissa

non essent, tamque bonus & super omnem æstimationem pius est Dominus, ut, quæ semel Peccatori condonavit, nunquam ei improperare, nec ullum propter ea dispendium aut pœnam eum sustinere velit, si tamen in vita correctiore persistit. Sed & Blossius de consil. pusill. citans illud Ps. 102. *Quomodo miseretur Pater Filiorum, miseretur Pater timentibus se:* ait: Sanè nunquam aliqua Mater tam tenerè dilexit unicum Filium suum, quàm tenerè ille nos diligit. Tam vehementi, dulci & incomprehensibili amoris ardore pijsimum cor Salvatoris nostri JESU Christi erga nos semper flagravit, & flagrat, ut, si vel tenuissimam amoris illius scintillam corda nostra perciperent, ipsa statim præ amoris vehementia scinderentur, ac resoluta deficerent.

LXI. Quintò denique proderit eidem etiam narrare, quid Henricus Suso apud Blossium l. c. dixerit sequentibus verbis: Sæpè nonnulli inordinatâ quâdam contritione obnubilati intra se dicunt: Heu, malum est, quòd vivo! ut quid etiam natus sum! O si mori mihi liceat! Et plura alia, quibus DEUM gravius offendunt, quàm ipsis peccatis. Proinde qui veram optat habere contritionem, in seipso humilitatem, peccati displicentiam, & firmam in DEO fiduciam habere curet. Unde & ipsa præamabilis æterna Sapientia ait Eccl. 38. *Fili, in tua infirmitate ne despicias teipsum, sed ora Dominum, & ipse curabit te. Plane nimis fatuus fuerit, qui, dum uno se oculo sentit destitutum, etiam alterum sibi vult eruere.*